

indrettede for Fabrikker, Krohold, Møllebrug og anden fra Jordbrug og Fiskeri og de paa Landet tilladte Haandværkere forskjellig Næring, samt af Bygninger i de til Kjøbstadnæring berettigede, men dog ei til egentlig Kjøbstæder henregnede mindre Stæder, skulde svares samme Afgift, som af Bygninger i de mindre Kjøbstæder og efter samme Regel.

Af Skolebygninger svares ingen Afgift. — Den ved Forordningen af 1ste Oktober 1802 paabudne Bygningsafgift skulde i Kjøbenhavn fra 1ste Juli 1809 erlægges med $\frac{3}{4}$ mere aarlig, end ved bemeldte Forordning var fastsat. I de øvrige Kjøbstæder saavel som paa Landet i Danmark skulde af de Bygninger, hvoraf ved Forordning af 8de April 1808 en ny Bygningsafgift er paabuden, fra 1ste Juli 1809 endvidere svares en aarlig Afgift af 12 β for hvert 100 Rdl. Forsikringsværdi, hvortil de, eller ifølge Forordning af 1ste Oktober 1802, vare tagerede, ligesom iøvrigt Afgiften paa Bornholm ifkun skulde erlægges med det halve Beløb.

Ved Forordning af 17de April 1816, blev der paalagt en saakaldt Aldstædstat med Indbegrebet af Bygningsafgiften; saaledes svares ialt i Kjøbenhavn 2 $\frac{3}{4}$ Gange, i de øvrige Kjøbstæder og paa Landet 2 Gange mere end det Oprindelige, jfr. Forordningen af 1ste Oktober 1802.

Saaledes var Basis fra den Tid.

§ 71 i Lov af 29de December 1857, om Bygningsafgift paa Landet, bestemmer: Den ved Forordning af 1ste Oktober 1802 § 35 hjemlede Fritagelse for Bygningsafgift af Huse og Værksteder, der benyttes af de Haandværkere, der efter Loven maatte opholde sig paa Landet, ophæves med Genhyn til alle slige Haandværkere, som derefter nedfætte sig paa Landet. De for Tiden paa Landet bosatte Haandværkere, der hidtil have været frit for at udrede Bygningsafgift, skulle, saalænge de drive Haandteringen, beholde denne Frihed for de Huse og Værksteder, som de da benytte; men i Tilfælde af Flytning tilkommer dem denne Frihed kun til 1ste April 1862.

Ved Lov af 23de December 1861 § 2 fritages Forhuskjalderne i Staden Kjøbenhavn og dens udenbys Kvarterer, der ikke vare indrettede til Behov eller Næringsbrug, for Bygningsafgift og var foresaavidt den ved Naabstueplakat af 15de December 1845 bekyndtgjorte kongelige Resolution af 19de November næstforhen, angaaende Forskaffelsen af den i Forordningen af 1ste Oktober 1802 § 31 indeholdte Bestemmelse om Bygningsafgifts Svarelse af Kjalderne under Forhuse i Kjøbenhavn herved forandret.

Lov af 16de Februar 1866 om Frihed for Bygningsafgift i Kjøbenhavn af mindre Leiligheder efter Forordning af 1ste Oktober 1802 skulde fra 1ste Januar 1866 indbefatte alle Leiligheder af lignende Bestaafenhed, altsaa ogsaa dem, som enten allerede vare opførte

efter Loven af 4de Marts 1857 eller fremdeles maatte opføres.

Lov af 19de Marts 1867 § 10 fastsætter fra den Tid af Handelspladsen Marstals Bygningsafgift indtil 1ste April 1875 kun med de $\frac{2}{3}$ Dele i dette Tidrum.

Da Loven af 16de April 1873 udkom, stete der en Lempelse, idet Maalet blev forhøjet, forinden Statten kunde paalægges, saaledes for Kjøbenhavn indtil 80 Alen for Leiligheder, for de øvrige Kjøbstæder 100 Alen og for Landet til 120 Alen, selv om de findes i Bygninger, der havde en højere Forsikringsværdi end i nævnte Lovs § 2, som blev udvidet til 700 Rdl. for Kjøbstæder og 500 Rdl. for Landet, inden Staten kunde optrædes.

Der svares nu pr. Alen i Kjøbenhavn 4 $\frac{1}{3}$ β af Forhuse og 2 $\frac{3}{4}$ af Baghuse.

Jeg gaar nu over til at meddele, hvor stor Afgiften er for Landet halvårligt pr. Alen. Den er saaledes: Af Stæder forsikrede for over 4,000 Rb. 1 $\frac{1}{2}$ β ; af Stæder forsikrede mellem 3,000 og 4,000 Rb. 1 $\frac{3}{8}$ β , 2,000—3,000 Rb. 1 $\frac{1}{4}$ β , 1,000—2,000 Rb. 1 $\frac{1}{8}$ β , 700—1,000 Rb., 1 β , 600—700 Rb. $\frac{7}{8}$ β og 500—600 Rb. $\frac{3}{4}$ β . Det er muligt en ministeriel Resolution fra den Tid, da Loven af 1873 udkom, der har gjort, at Skatten er bleven saa almindelig udbredt for Landets Vedkommende, og det har siden den Tid ofte bekræftet mine Tanker, idet jeg ikke har kunnet komme til andet Resultat, end at det er en ubillig Stat, eftersom den ikke allesteder rammer Eonen, men stærer, som man siger, Alle over een Kam. Der findes i mange ældre Bygninger et stort Arealmaal, der er afgiftspligtigt efter den sidstnævnte Lov, og det skjønt Haandværket dels paa Grund af Jattigdom, dels af andre Grunde drives efter en lille Maalestof; men Manden er nu engang henvist til Erhvervet, og Staten tynger da paa ham. Mange have spurgt mig, om de ikke kunde rive Noget ned af deres Hus; men det forbyder Kreditorerne, og det kan heller ikke gøres for Assurance-selskabet. Der er jo stor Forskel paa, hvad Num man behøver til at drive et Haandværk. En Murer f. Ex. eller en Tækkemand behøver ikke noget Værksted og kan endda være godt stillet i pekuniær Henseende. Smede, Smedkere og tilhørs Lømtkere skulle derimod have stort Num. Der kan jo nævnes flere Exempler (En Stemme: Malere!). Ja, de skulle ogsaa have deres Værksted. Der kan, som sagt, nævnes flere Exempler, det ere vi Alle bekendte med. Det er det, der er ubilligt efter min Mening, at der fra disse Haandværkeres Side svares ens i Stat eller i Afgift, enten de behøve et stort eller et lille Værksted. Det gjælder efter min Mening om at lempe sig efter de mindre Formuende, idet vi ikke skulle søge at faae en større Indtagtskilde fra den Side, thi trykke vi paa dem, trykke vi hele Samfundet